

Onko rakkaus liikaa pyydetty? Onko se liikaa, että saisi hiukan läheisyyttä; rakastavan käden ympärille ja lämpimät huulet omille? Iloita yhdessä, surra yhdessä? Ilmeisesti on. Koko elämäni olen etsinyt rakkautta. Se on jotain mystistä ja puhdasta - jotain mitä en ole päässyt kokemaan. Olen peittänyt itseni jäähän, sillä en osaa käsitellä tunteitani. Samaan aikaan pelkään, ja haluan, sitä mitä etsin. Tapasin tosin erään... on ihme ettemme ole sukua. Olemme niin samankaltaisia. Hänen huumorinsa, hänen tapansa katsoa elämää ja kirjallisuutta... se on jotain ainutlaatuista. Ajatusmaailmamme sopivat yhteen täydellisesti. Hänen seurassaan olen kotona, hänen seurassaan olen turvassa. En ole kertonut sitä hänelle; pelkään hänen katoavan elämästäni. Silloin minulla ei olisi mitään. Ei mitään. Luotan häneen. Hän kuuntelee, lohduttaa ja nauraa. Olen myös alkanut luottaa hieman itseeni. Jääni on sulanut. Ei kokonaan vielä, mutta osittain. Voisin tyytyä pelkästään tähän, jos se olisi ikuista. Ehkä minun on tyytyminen siihen kuitenkin nyt, sillä olen varma siitä etten tule saamaan rakkautta. Ehkä pelkään sitä liikaa - tai sitä, että satutan siihen itseni. Tässä hieman omaa ajatuksenjuoksuani, kiitän lukijoita :)